

**СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ ПРАВА
ЛІГА СТУДЕНТІВ АСОЦІАЦІЇ ПРАВНИКІВ УКРАЇНИ**

**РЕФОРМУВАННЯ ПРАВОВОЇ СИСТЕМИ
В КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ**

МАТЕРІАЛИ
Міжнародної науково-практичної конференції
(Суми, 18–19 травня 2017 року)

Частина 1

Суми
Сумський державний університет
2017

принципами та принципами, визначеними в Законі України «Про судоустрій і статус суддів» від 02.06.2016 року в даному аспекті.

Зокрема, у п.9 ч.1 ст.129 Конституції України (в останній редакції від 02.06.2016 року) зазначено, що однією з основних засад судочинства є обов'язковість судового рішення без будь-якої конкретизації зазначеного терміну. У ч.2 статті 11 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» «Обов'язковість судових рішень» зазначено, що судові рішення, що набрали законної сили, є обов'язковими до виконання всіма органами державної влади, органами місцевого самоврядування, їх посадовими та службовими особами, фізичними і юридичними особами та їх об'єднаннями на всій території України.

Йдеться про те, що в зазначених нормативних актах закріплений принцип обов'язковості виконання судових рішень, а у законодавстві про виконавче провадження закріплений принцип обов'язковості виконання рішень, чим охоплюються не лише судові рішення, але й рішення інших органів, які підлягають виконанню органами та особами, які здійснюють виконання рішень судів та інших органів.

Отже, система принципів виконавчого процесу потребує вдосконалення шляхом формулювання у конкретній правовій нормі Закону України «Про виконавче провадження» принципів, притаманних саме процесу виконання судових актів та рішень інших органів, а також уникнення дублювання принципів виконавчого процесу у нормах кількох законів.

ОСОБЛИВОСТІ ДОКАЗОВОЇ СИЛИ ЙМОВІРНИХ ВИСНОВКІВ ЕКСПЕРТА

Муштаєва А. В.

Студентка III курсу ННІ права

*Науковий керівник **Щербак Світлана Володимирівна***

к.ю.н., доцент, доцент кафедри кримінального права та судочинства

Сумського державного університету

На даний момент одним з проблемних питань є використання ймовірних висновків експерта та їх значення.

Як свідчить судово-слідча та експертна практика, здебільшого експерти надають обґрунтовані категоричні висновки, які становлять найбільшу доказову цінність для органів досудового розслідування та суду. Рівень доказової сили висновку експерта в деяких випадках може гарантувати високий рівень захисту в кримінальному судочинстві, що є одним з найважливіших інститутів, гарантією широкого кола прав і свобод особи. Особливо це стосується обвинуваченого, тому його право на захист є складовою

загальних міжнародних стандартів з прав людини і розглядається як необхідна умова реалізації права на справедливий судовий розгляд.

Д. С. Афонін, досліджуючи особливості використання некатегоричних висновків експерта в якості доказів, проаналізував та виклав думки таких науковців-теоретиків як: Ю. П. Дубягін, В. А. Михайлов, М. М. Михеєнко. Незважаючи на невизначеність думок слід погодитися з А. І. Вінбергом який зазначає що ймовірні висновки потребують серйозної аргументації та ретельного аналізу фактичного матеріалу справи [1]. Слід зазначити, що, аналізуючи процесуальну необхідність ймовірного висновку експерта, необхідно співвідносити його з категоричним висновком, й не забувати про роль суб'єктів доказування, яким потрібно давати оцінку висновку експерта. Тому що експертне дослідження складається з виявлення, аналізу та безпосередньо оцінки ознак об'єкта. Доказ не може вважатися таким, що сформувався, доки не будуть пройдені зазначені вище етапи. На досудовому слідстві тільки слідчий має право оцінювати доказову силу висновку експерта, у тому числі і ймовірного. Саме він визначає, брати йому до уваги ймовірний висновок чи ні. Навіть категоричний висновок експерта згідно із чинним законодавством не є обов'язковим для слідчого як доказ. Узагальнення судової практики про застосування судами кримінально-процесуального законодавства при призначенні судових експертиз і використання їх висновків у кримінальному судочинстві свого часу було здійснено суддею апеляційного суду Кіровоградської області Деревінським С. М. [2], який зазначав, що не завжди в ухвалах чи постановках суду чітко формулюються питання, що виносяться на вирішення експертів, що, в свою чергу, призводить до винесення саме ймовірного висновку експерта, чи, в кращому випадку, мотивується необхідність призначення додаткової або повторної експертизи. На практиці така проблема виникає щодня по всіх категоріях справ. Ні в цивільному процесуальному кодексі України, ні в кримінальному процесуальному кодексі України, ні в Законі України «Про судову експерттизу» судовому експерту не надається право переформулювати питання, які не відповідають загальноприйнятим рекомендаціям для проведення експертизи. Зменшити кількість ймовірних висновків у бік збільшення достовірних можна не лише шляхом адміністративних заходів, що забороняють їх надання, а й за рахунок вирішення складних проблем дослідження та подальшої успішної розробки експертних методик.

Основні причини надання ймовірних висновків найчастіше криється не в недоліках експертної роботи чи некомпетентності або несумлінності. Експертні роботи мають об'єктивний характер і можуть бути наслідком некоректного дослідження об'єктів, відсутності розробленої методики дослідження, неякісної підготовки слідчими або

судами матеріалів, наданих на дослідження, недостатньої кількості порівняльних матеріалів. зменшити кількість ймовірних висновків у бік збільшення достовірних можна не лише шляхом адміністративних заходів, що забороняють їх надання, а й за рахунок вирішення складних проблем дослідження та подальшої успішної розробки експертних методик.

Отже, ймовірний висновок експерта із самого початку за своєю суттю не може вважатися достовірним. Але в сукупності з іншими непрямыми доказами, які його підтверджують, він може бути визначений якмаючий високий ступінь достовірності. Але при цьому слід враховувати також кількісні і якісні характеристики інших непрямих доказів, обґрунтованість, внутрішню узгодженість і логічність самого висновку експерта.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Афонін Д. С. Деякі особливості використання некатегоричних висновків експерта в якості доказів // Порівняльно-аналітичне право. – 2014 – №3. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://pap.in.ua/3_2014/52.pdf
2. Деревінський С. М. Узагальнення судової практики про застосування судами Кіровоградської області кримінально-процесуального законодавства при призначенні судових експертиз і використання їх висновків у кримінальному судочинстві у 2010 році – офіційний веб-портал «Судова влада України» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://kra.court.gov.ua/sud1190/150/1536/>

МЕХАНІЗМ ДОКАЗУВАННЯ В ЦИВІЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ

Добровольська Т. С.

Студентка III курсу ННІ права

Науковий керівник Щербак С. В.

*к. ю. н., доцент, доцент кафедри кримінального права та судочинства
Сумського державного університету*

Проблема доказування займає одне із центральних місць в цивільному процесуальному праві. Жодна цивільна справа не може бути вирішена без доведення. Орієнтація сучасного цивільного процесу на посилення змагальності та процесуальній активності сторін вимагає аналізу багатьох проблем доказового права. Розробка механізму доказування дала можливість вирішити цілий ряд проблем, що виникли при встановленні обставин справи.